

Τα κανονικά κόμματα

► Του **ΤΑΣΟΥ ΠΑΠΠΑ**

t.pappas@efsyn.gr

«ΕΜΠΙΣΤΕΥΟΜΑΙ ΤΟΝ ΣΥΡΙΖΑ, δεν εμπιστεύομαι τον ΣΥΡΙΖΑ γιατί δεν είναι ένα κανονικό κόμμα». Η δήλωση του επικεφαλής της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, Ζ.-Κ. Γιούνκερ, δεν θα μπορούσε να είναι πιο αποκαλυπτική των προθέσεων των ευρωπαϊκών ελίτ. Δεν προκαλεί όμως καμία έκπληξη. Είχαμε αρκετά δείγματα γραφής το προηγούμενο διάστημα. Καλό είναι πάντως, έτσι για να γνωρίζομαστε, που ο κ. Γιούνκερ δεν κράτησε τα προσχήματα, έσπασε τον διπλωματικό κώδικα και χρησιμοποίησε την ωμή γλώσσα των αποικιοκρατών. Επίσης είναι μια αποστομωτική απάντηση σε όσους εξακολουθούν να πιστεύουν ότι στη σημερινή Ευρώπη οι αξίες της δημοκρατίας, της λαϊκής κυριαρχίας, της αλληλεγγύης, του πλουραλισμού και της ευρυχωρίας δεν έχουν υποστεί σοβαρά πλήγματα.

Από την πρώτη στιγμή που ξεκίνησαν οι διαπραγματεύσεις, οι εταίροι μας δεν έκρυψαν τη δυσφορία τους για την πολιτική ανατροπή που σημειώθηκε σ' αυτήν τη μικρομεσαία και καταχρεωμένη χώρα. Αφού

δεν κατάφεραν να αποτρέψουν την εκλογική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ, παρά τις προτροπές προς τους Έλληνες ψηφοφόρους να μην προτιμήσουν τους λαϊκιστές του αριστερισμού και αφού δεν μπόρεσαν να επιβάλουν στον Τσίπρα κυβερνητικό εταίρο της αρεσκείας τους, ξεκίνησαν την προσπάθεια υπονόμευσης της κυβέρνησης και δυσφήμισής της στην ευρωπαϊκή κοινή γνώμη.

ΜΕ ΕΠΙΘΕΤΙΚΕΣ ΔΗΛΩΣΕΙΣ («λυπάμαι τους Έλληνες που έχουν αυτήν την κυβέρνηση» Σόιμπλε), δηλητηριώδη άρθρα δήθεν έγκυρων αναλυτών που έχουν προβλέψει τη χρεοκοπία της Ελλάδας τουλάχιστον 100 φορές, βιτριολικά σχόλια και ανοίκειου περιεχομένου διαρροές που φιλοξενούνταν σε δίκτυα παγκόσμιου βελγνεκού, ειδικευμένα στον κατά παραγγελία πόλεμο φθοράς και πρόθυμα να απαλλοτριώσουν τη θεμελιώδη αρχή της ενημέρωσης, κατέστησαν σαφές ότι δεν γουστάρουν να έχουν απέναντί τους συνομιλητές με διαφορετική από τη δική τους αντίληψη, μ' άλλα λόγια, που δεν είναι κανονικοί.

Στην πρώτη φάση στοχοποιήθηκαν οι ΑΝ.ΕΛΛ. ως εθνικιστικό ακροδεξιό μόρφωμα και διάφοροι κύκλοι έριξαν στο τραπέζι την ιδέα να αντικατασταθούν στην κυβέρνηση από φιλοευρωπαϊκού προσανατολισμού σχήμα, όπως θεωρούν ότι είναι το Ποτάμι. Τη δουλειά αυτή ανέλαβαν ο σοσιαλδη-

μοκράτης Σουλτς (πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου) και ο χριστιανοδημοκράτης Βέμπερ (επικεφαλής του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος), αλλά και εγχώριοι δημοσιολόγοι.

Στη συνέχεια, και με αφορμή τις δηλώσεις στελεχών της Αριστερής Πλατφόρμας για ρήξη με τους δανειστές, αλλά και τις πρωτοβουλίες υπουργών σε διάφορα πεδία, η πολεμική επικεντρώθηκε στους ιδεοληπτικούς νεοσταλινικούς και σε όσους είναι κολλημένοι σε ρεύματα σκέψης που είναι παρωχημένα, απαξιωμένα και τελεσίδικα πτημένα (π.χ. ο Αριστείδης Μπαλτάς έχει «κατηγορηθεί» για οπαδός του Αλτουσέρ).

Όταν όμως οι ηγετικές ομάδες της Ευρώπης και οι εκπρόσωποι της ευρωπαϊκής γραφειοκρατίας μιλούν για κανονικά κόμματα, εννοούν τους πολιτικούς σχηματισμούς που εφαρμόζουν χωρίς αστερίσκους τη στρατηγική της λιτότητας. Δηλαδή, τα συντηρητικά, τα μεταλλαγμένα σοσιαλδημοκρατικά και τα κόμματα του εξτρεμιστικού Κέντρου (όπου υπάρχουν). Αυτά λοιπόν είναι τα κανονικά κόμματα κι αυτά πρέπει να κυβερνούν, το καθένα ξεχωριστά ή σε συνεργασία.

Ο ΚΑΝΟΝΑΣ δεν πρέπει να παραβιαστεί γιατί τότε θα απειληθεί η συμπάγεια της κυρίαρχης θεωρίας. Τα κόμματα της νεοφιλελεύθερης συναίνεσης έχουν κοινή ατζέντα. Οι διαφορές τους είναι επουσιώδεις κι αν προσπαθούν να τις υπερτονίσουν για να δείξουν στις κοινωνίες ότι δεν είναι το ίδιο. Ωστόσο, τα αποτελέσματα των πολιτικών τους δεν είναι υπερασπίσιμα και οι αντιστάσεις πυκνώνουν, παρά τις θηριώδεις προπαγανδιστικές εκστρατείες που εξαπολύουν για να χειραγωγήσουν τα μυαλά των ανθρώπων και τις κατασταλτικές μεθόδους που μετέρχονται για να σωφρονίσουν τους ατίθασους.

Γιατί δεν είναι και πολύ εύκολο να πειστούν οι πολίτες ότι πρέπει να μάθουν να ζουν αδιαμαρτύρητα με την ανέχεια και την ανεργία. Να συμπλιωθούν με την ιδέα ότι οι ανισότητες είναι ο κινητήριος μοχλός της οικονομίας και να δεχτούν ότι η Ευρώπη των πολλών ταχυτήτων είναι ένα ελκυστικό όραμα. Δεν είναι και πολύ εύκολο να συμφωνήσουν οι φτωχοί και οι αποσυνάγωγοι ότι τα κράτη οφείλουν να σώζουν τις τράπεζες, να προστατεύουν τις ολιγαρχίες του πλούτου, αλλά όχι τα συστήματα πρόνοιας, ότι ο στόχος της οικονομικής πολιτικής πρέπει να είναι η κοινωνικοποίηση των ζημιών και η ιδιωτικοποίηση των κερδών, ότι τα εργασιακά δικαιώματα λειτουργούν σαν φρένο στην ανάπτυξη και επιβάλλεται να περιοριστούν. Κοντολογίς: Το μέλλον που μας επιφυλάσσουν τα κανονικά κόμματα ανιχνεύεται στο παρόν. Η ήττα τους είναι προϋπόθεση για να δημιουργηθεί μια δικαιότερη Ευρώπη.